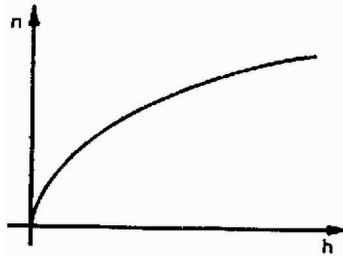

A mérés során kizárólag magasságot kellett mérni, tehát a mérés pontossága az egyéni ügyességen, gyorsaságon múlt. Az igazi nehézséget a végső szakaszban egyre szaporábban kopogó labda megfigyelése jelentette. A kísérletet mindenki szubjektív érzékeléssel végezte el, bár *Dömötör Ákos* jelezte, hogy mikrofonon keresztül számítógéphez csatlakozva pontosabb eredményt is kaphatnánk.

Wekszli Mária úgy próbálta a hibalehetőségeket csökkenteni, hogy leszámolta az első, induló h_0 magasságból a koppanásokat, majd ezután arra ügyelt, hogy mindig olyan magasságokból ejtse a labdát, hogy az első emelkedés éppen az előző mérés indításával essék egybe. Így természetesen a hallható koppanások száma egyesével növekedett.

A hallható koppanások száma (n) és az ejtési magasságok (h) közötti összefüggésre a legtöbben megkapták a helyes, a négyzetgyök függvényhez hasonló görbét. Az előforduló pontatlanságok fő forrásait elsősorban a kevés mérési adat okozta.

Két egymás utáni felpattanás magasságát (h_1, h_2) megmérve többen helyesen következtettek az ütközési számra:

$$k = \sqrt{h_2/h_1}.$$

A k értékére 0,8 és 0,83 közötti számot kaptak (kemény felület esetében).